

[Preben Møller Hansen]

regering, skal alle partier forstå at udnytte de egenskaber, de har som forhandlere, og nå frem til et mål, som de kan acceptere. Det er også en del af klassekampen.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Hr. Preben Møller Hansen har meddelt mig, at han ønsker at tage det af ham fremsatte forslag om motiveret dagsorden, dagsordensforslag nr. D 50, tilbage. Ønsker nogen at optage det? (Ophold). Da det ikke er tilfældet, er det bortfaldet.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Jeg bemærkede, at hr. Preben Møller Hansen havde hørt godt efter, hvad jeg sagde, dengang vi havde åbningsdebat og drøftede dagsordener. Nu skal jeg forklare hr. Preben Møller Hansen, hvad der er forskellen mellem den nuværende situation og så dengang.

I den nuværende situation finder vi, at det er nødvendigt at markere mistillid til regeringen. Det var det for så vidt også dengang, men forholdet var bare det, at 3 eller 4 dage tidligere havde et antal partier med et flertal her i Folketinget peget på denne regering, peget på hr. Poul Schlüter som statsminister. Det var altså på det tidspunkt totalt slået fast, at der var et flertal. Det kunne være interessant i dag at undersøge, om der stadig er et flertal. Det må vi jo så konstatere at der er.

Selve det, at man stiller en mistillidsdagsorden, skal selvfølgelig ikke afhænge af, om man på forhånd er sikker på, at den kan blive vedtaget. Det er jeg ganske enig i. Jeg vil godt minde om – dér må jeg så hjælpe på hr. Kaj Poulsens hukommelse – at Socialdemokratiet og SF i fællesskab så sent som lige før sommerferien sidste år foreslog en fælles dagsorden til regeringen, som ikke kunne opfattes på anden måde end som en mistillidsdagsorden. Den blev stemt ned, og det var også, hvad vi havde forudsat, men vi stillede den altså for at demonstrere over for offentligheden, at vi havde mistillid til denne regering.

Men ganske få dage før åbningsdebatten havde vi en situation, hvor det altså blev demonstreret, at der var et flertal i denne sal, som ønskede denne regering, så på det tidspunkt kunne det at foreslå en mistillidsdagsorden kun bidrage til at befæste regeringens sammenhold.

(Kort bemærkning).

Berlau (FK):

Nej, den var for lys, vil jeg sige til hr. Gert Petersen. Der er ingen forskel på situationen i dag og i oktober måned. Det samme antal medlemmer, som dengang pegede på hr. Poul Schlüter som statsminister, har også i dag sagt, at de ikke ville stemme for dagsordenen, så der er altså ingen substansforskel fra dengang til nu. Ændringen er sket ved, at SF har indset fornuften i at begynde at markere en opposition i dette Folketing til regeringen, således at befolkningen kan se, at der er en reel opposition i Folketinget. De aner det jo rent faktisk ikke i dag, fordi ingen har markeret, at der er en opposition til regeringen. Nu skal vi have Socialdemokratiet med på holdet til at vise, at der er en opposition til den nuværende regering, så befolkningen kan se, at det er tæt på, at der kan ske et skifte, og det ville da være lykkeligt for dansk politik. Jeg kan kun sige velkommen hjem til SF i denne sag.

(Kort bemærkning).

Jørgen Tved (FK):

Jeg har ikke kun bedt om ordet, fordi jeg godt kan lide at tale for en fuld eller næsten fuld sal – jeg ser, at to tredjedele af medlemmerne har fundet herved, men det ligger måske lidt tættere på kanten – nej, jeg har taget ordet, fordi jeg gerne ville gentage, hvad jeg sagde tidligere til den socialdemokratiske ordfører. Hvis vi havde stået i vores gamle fagforening, ville jeg have sagt lige nøjagtig det, jeg sagde til ham for et øjeblik siden dernede, nemlig: Du er en vat-et-eller-andet! For nu er det jo ikke dagsordenens indhold, som er afgørende for, at Socialdemokratiet undlader at stemme ved denne lejlighed; det er frygten for, at der bliver markeret et eller andet flertal imod den. Nu er hr. Kaj Poulsens hukommelse jo meget kort, vel nærmest som en si; jeg kan i hvert tilfælde huske en anden situation for ikke så længe siden, hvor Socialdemokratiet, Fælles Kurs og SF i fællesskab foreslog en dagsorden i forbindelse med en forespørgselsdebat. Dengang havde Socialdemokratiet åbenbart ikke betænkeligheder, selv om de vel ikke havde vished for, at den blev vedtaget. Det var en fornuftig debat, hvor der var tale om institutioner, daginstitutioner og ventelister i disse institutioner. Men den-